

Almanach vzpomínek

vydán k 30. výročí festivalu



TÁBORSKÁ SETKÁNÍ®



Úvodní slovo starosty

„Táborky“. Pro místní návštěvníky jsou synonymem těšení se na půlku září, pro přespolní lákadlem k výletu, pro zahraniční hosty zase znakem zdejší jedinečnosti.

Táborská setkání slaví 30 ročníků. Kolik každoročně přinesla příhod, zážitků, radosti? Jsou opakovaným nositelem toho, co je vyjádřeno v jejich názvu – lidské pospolitosti.

Ne vždy byla akce podobně rozsáhlá a nebyla pověstná až za vzdálenějšími humny. Proto patří velký dík všem osobnostem stojícím u zrodu a vývoje této originální městské slavnosti. Nebylo jednoduché učinit krok do neznáma a postupně mix nových nápadů prosadit a uvést v život. Se spoustou otázek v zádech – jak vše správně zorganizovat, jakou dát akci formu, jak vše lidé přijmou?

Na začátku současného funkčního období jsme si ve vedení radnice vetkli úkol strážit odkaz Táborských setkání formou ustanovení Dramaturgické rady festivalu. V ní se sešli odborníci, kteří mají co říci jak k umělecké úrovni akce, tak k jejímu hladkému produkčnímu zajištění. S ambicí, aby zdejší „Setkání“ byla nadále životaschopná a odolala tlakům na případnou erozi kvality.

Loňský ročník stejně jako celý svět ovlivnila epidemie koronaviru. Táborská setkání měla „úspornější“ formát. Částečně jiná bude i skladba programu letošního festivalu. Co naplat. Věříme, že nám virus nevezme ten hlavní motiv – potkat se v Táboře. A v příštím roce, doufejme, už na viděnou zase v plné formě!

Následující sborníček má za cíl přinést hrsti vzpomínek dosavadně zúčastněných s ukázkami grafiky plakátů a dobovými fotkami. Snad Vám zpřijemní letošní jubilejní ročník a pamětníkům oživí pěkné vzpomínky s úsměvem na rtech.

Užijme si tři dny setkávání a „Táborkám“ třikrát sláva!

Štěpán Pavlík
starosta města



Doc. RNDr. Jiří Vaníček, CSc

starosta města v letech 1990–1998

Jsem rád, že jsem mohl být u zrodu festivalu Táborská setkání. Dnes jsou takovéto městské slavnosti nejen ve všech bývalých okresních městech, ale podobné festivaly se konají i v menších městech a dokonce i na vesnicích.

Název Táborská setkání vznikl proto, že původní myšlenka byla setkání tří konfesí. Křesťanství, protestantské a reformní církve a judaismus. Hora Tabor (Mount Tabor - Kfar Tavor) v Galileji je významná jak pro historii židovského národa, tak pro křesťanství. Český Tábor je důležitý pro reformní církev. Proto na první Táborská setkání byly pozváni i zástupci obce Kfar Tavor a izraelský velvyslanec. Součástí programu prvních ročníků byla i ekumenická bohoslužba na hoře Tábor, která se též nazývá Burkovák a nachází se u obce Nemějice a Dražič na Bechyňsku, nebo na hoře Beránek u Mladé Vožice, která je také spojena s husitským hnutím.

Termín konání Táborských setkání byl stanoven na druhý víkend v září, protože druhý víkend v září se v celé České republice konají Dny evropského dědictví (European Heritage Days) podle doporučení Rady Evropy. Jako předseda Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska a současně národní koordinátor této aktivity jsem měl možnost tyto dva eventy propojit. Proto je vždy nedělní program Táborských setkání věnován právě této aktivitě – původně označované jako Den otevřených dveří památek.

Prvního ročníku se účastnilo asi 3 000 lidí a vládla určitá nedůvěra k této aktivitě. Již další rok se počet návštěvníků blížil 20 000. Měl jsem obavy, že udržování stále stejného schématu oslav bude návštěvníky odrazovat od účasti. V tom jsem se mýlil. Že si lze udržet návštěvníky i bez zásadních změn programu, jsem se přesvědčil, když jsem navštěvoval jako host

Naumburské Třešňové slavnosti, které se konají možná už 60 nebo 70 let a se stále stejným programem (jsou spojeny s pověstí o husitském vojsku vedeném Prokopem Holým, které toto město ušetřilo před zkázou, když mladé dívky s třešňovými ratolestmi přišly o to požádat vojevůdce). Delegation z Naumburgu je téměř pravidelným účastníkem Táborských setkání.

Jsem rád, že si Táborská setkání udržují pověst jedné z největších městských slavností v České republice. Jako vysokoškolský učitel cestovního ruchu záměrně kladu důraz také na předmět event management, protože takovéto eventy jsou dnes nejdůležitějším nástrojem marketingové podpory dalšího rozvoje cestovního ruchu.

Táborská setkání mají ještě jedno pozitivum. Díky tomuto festivalu se posílily vztahy s partnerskými městy a staly se hlavním impulsem pro vznik česko-německého Společenství měst s husitskou minulostí a tradicí.



1995



MVDr. Jiří Návara

místostarosta městav letech 1990–1998

Ideou Táborských setkání bylo otevřít se světu a pozvat svět k nám. Než začneme procházet cestu vzniku Táborských setkání, tak bych se rád zastavil u záběrů kamery někdy z roku 1988, kterou někdo projel celé město. Vytvořil důležitý dokument. Za totalitního režimu byly ulice šedivé, neveselé, všechno oprýskané, neopravené. Podobně vypadal i život. Rudá šed. Co nebylo posvěcené komunisty, nemohlo se konat. Veškerá občanská aktivita byla utlumena.

Po roce 1989 život najednou eruptoval.

S Bohumilem Smrčkou (což byl velmi tvůrčí člověk) a dalšími známými jsme vymýšleli, co by se v Táboře dalo vytvořit, aby bylo veseleji, aby život zase začal pulsovat. K tomu jsme třeba jako pokus v Táboře uspořádali tzv. Českou besedu, kde byli hlavně historici a další elitní osobnosti, které se znova objevily po letech na scéně. Kolem tajemníka městského úřadu inženýra Slabého se zase sešla také taková minipracovní skupina, která si dala za úkol Tábor nějak pozvednout. Přemýšleli jsme, co vykonat pro město nového kromě toho, že opravíme silnice. Chtěli jsme Tábor oživit hodně dominantně a manifestačně. Pragmaticky jsme vyšli z nejdůležitějšího mezníku v dějinách obce, tj. z husitství.

Pracovali jsme se dvěma myšlenkami, ale obě najednou nešly uskutečnit. Jedna myšlenka byla setkání Táborů, druhá husitských měst. Kvůli setkání Táborů jsme jeli na izraelskou ambasádu s dotazem, zda by Izraelci byli ochotni se takového setkání zúčastnit. Jak známo, Tábor se jmenuje podle biblické hory v Izraeli Kfar Tavor. Ambasádě se to líbilo. Poslala za mnou náměstkyni ministra kultury Izraele, který řekl, že by to chtěl upořádat sám a v Izraeli. Nakonec z toho sešlo. Táborů je po světě hodně a nebylo možné to zorganizovat

i z bezpečnostního hlediska. Zůstala nám myšlenka na setkání husitských měst. Nevěděli jsme, jak se na německé straně na husitství pohlíží, zda tam husité nejsou stále zapsáni jako nepřátelé. Doktor Drda z muzea nadnesl, že v Neunburgu vorm Wald je skvělý člověk, Theo Männer, který tam pořádá divadelní hru o válčení s husity. Zkontaktovali jsme ho. Napsal nám, že v Německu je několik obcí a měst, které by se mohly zapojit, protože husitskou minulostí žijí. To nás potěšilo, chtěli jsme Tábor vystrčit do světa a nehrát si jen doma na našem dvorečku. Theo Männerovi je třeba hodně poděkovat za práci, kterou pro Táborská setkání odvedl na německé straně. Bylo by dobré mu hodně explicitně vyjádřit díky.

Museli jsme také překonat pochybnosti na táborské radnici, kde to některým lidem připadlo organizačně moc náročné. Z vedení nás podpořila jen místostarostka paní Jeřábková, která myšlenku označila za výbornou. Nakonec se pro konání vyslovilo několik podstatných institucí město, muzeum, husitská církev. Radnice nechtěla první ročník, a tak velkou akcí zaštitit oficiálně. Založili jsme proto Nadaci Tábor. Oběhli jsme sponzory, dali jsme dohromady peníze. Teprve druhý ročník, když se prokázalo, že to bude fungovat, si už vzalo město pod svá křídla. Tábor byl první, který historické slavnosti uspořádal, ostatní města k nám jezdila pro inspiraci. Jsem rád, že festival je tu doteď, byť je to jen lidová slavnost, která dnes už málo zapadá mezi všemi slavnostmi napříč republikou. Táboráky ale Táborská setkání stále oslovují. Člověk, který navrhl, kdy slavnosti dělat, byl muzejník Petr Brátka, který vymyslel umístit je v kalendáři do půlky září, aby se protáhla turistická sezona. Ideou slavnosti bylo otevřít se světu a pozvat svět sem k nám.

Do podtextu jsme si dali motto: potkat se, poznat se, porozumět si. Do Tábora přijela řada cizinců z partnerských měst, hlavně Němců. Po letech totality jsme začali zase svobodně komunikovat a konzumovat historii.

První ročník Táborských setkání byl skromný. Naplánovali jsme si tři části: husitologickou konferenci, výstavy a historično neboli lidovou zábavu. Tehdy mi doporučil dr. Drda, abych k výkonu historična oslovil Petra Nůska. Byl to dobrý tip. Dělal vždy profi práci. Byla to jeho parketa, udělal vše přesvědčivě.

Mockrát jsme přemýšleli o propagaci Tábora. Historie je majoritní, učili jsme se o ní celé dětství a k ní patří tři místní dominanty, na kterých jsme se vždycky shodli: husité, středověké podzemí a Jordán. To jsou hlavní atributy Tábora. Nápady, se kterými se cyklicky přichází, že husity je třeba v dějinách Tábora upozadit, je třeba odmítnout. Historii nesmažete. Je třeba se na ni vždy rozumně podívat. Tábor se svým dějinným vzplanutím jakoby se v českých dějinách opakoval. Naši husitští předci přišli na horu Tábor 200 let před Lutherovou reformací církve. Předběhli jsme dějiny o celou epochu. S tehdejší reformací církve to dopadlo špatně, protože husité nenašli spojence. Podobné to bylo v roce 1620, 1938, 1968. Naši předkové přicházeli se zajímavými nápady, ale nedokázali dát dohromady peníze, organizaci, propagaci a hlavně spolupráci. Proto jsme ji dali do vínku Táborských setkání.

Na myšlenku, že husité byli pouze lapkové, je třeba se podívat v kontextu doby. Konference o Janu Husovi, kterou jsme v 90. letech uspořádali, se tímto tématem také zabývala. Na husitství je třeba pohlížet jako na hnutí se spoustou progresivních idejí i negativních projevů. Je třeba porovnávat tehdejší realie. To, že husité vyrazili na spanilou jízdu a přitom vypálili vesnice, to bylo dnešním pohledem politováníhodné, ale tenkrát úzus. Dělal to všechny armády středověku. Nikdo s sebou netáhl spízní vojsko, které by mělo dostatečné zásoby proviantu. I Karel IV., když se vracel z Francie po korunovaci na císaře, umožnil svým vojákům plenit vesnice za účelem získání potravin.

Festival Táborská setkání neodlučně patří do života města. Je to hezká lidová slavnost, připomínající významnou místní i celostátní historickou událost. Nese se v odlehčeném duchu, prosta těžkých intelektuálních úvah. Účastníci si chtějí na slavnostech oddechnout, pobavit se, zrelaxovat, dát si klobásu a pivo, koupit si nějaký suvenýr. Potěšit svůj zrak dovednostmi kumštýřů. To není od věci. K životu patří i lehký tón. Přeji si, aby Táborská setkání ve městě vydržela i do dalších let, aby si festival zachoval svoje původní jádro a nezměnil dramaticky svůj obsah.



1997



1997



1999



2006



Ing. František Dědič

starosta města v letech 1998–2006

Táborská setkání – historie i současnost

Táborská setkání jsou pro mě srdeční záležitostí. Od prvního ročníku jsem jako vedoucí odboru investic na městském úřadě patřil do týmu, který se podílel na jejich přípravě i průběhu. Mohu tedy hodnotit jejich vývoj od učednických let v prvním desetiletí, přes jejich vrchol v desetiletí druhém až do současné doby.

V prvním desetiletí bych vyzdvihl zápal, se kterým se pořadatelé vrhli do akce, která měla vytvořit novou příležitost pro setkání rodin, měst i států v husitském Táboře a také prodloužit turistickou sezónu ve městě. Nikdo neměl žádné zkušenosti s pořádáním takové události, ale ze všech sil se snažil o úspěch mezi domácími i hosty. A postupně se to dařilo, i když ne všichni radní tomu přáli. Rád jsem se pak od čtvrtého ročníku v pozici místostarosty přidál do úzkého řídicího týmu slavností. Z obdobných slavností v Německu jsem přivezl myšlenku zapojení vedení města do historického sobotního průvodu a vlastním příkladem tak přivést další Táboráky k aktivní účasti na slavnostech. A zabralo to senzačně. Každým rokem se přidávaly další a další stovky lidí v průvodu. A organizační tým setkání pracoval ve spolupráci s agenturou A.R.G.O na vyzdvihnutí slavností mezi největší a nejlepší historické slavnosti nejen v Čechách. Význam slavností podtrhli svojí pravidelnou účastí předsedové obou komor parlamentu, předsedové vlád, ministři, velvyslanci mnoha zemí a samozřejmě i starostové partnerských i přátelských měst z Čech i ze zahraničí.

Vstup do druhého desetiletí byl poznamenán v roce 2001 útokem na newyorská dvojčata a v roce 2002 povodněmi, které zasáhly i Lužnické a Tisemenické

údolí. První událost znamenala zrušení pátečního programu kvůli státnímu smutku a ta druhá vážala velkou část pořadatelského týmu na odstranění následků povodní. Oba problémy organizační tým, který jsem měl v té době čest řídit, zvládl skvěle. A věhlas slavností dále rostl doma i v zahraničí. Do Tábora se jezdili učit z dalších měst. Z učedníků se stali mistři svého oboru. Největší historická slavnost v Čechách lákala tisíce lidí do Tábora.

Poslední desetiletí v té historické části postupně ubírá na lesku a sází více na koncertní část, po které část veřejnosti volá. Jsem přesvědčen, že tudy však cesta k jedinečnosti nevede. Kulturní hudební festivaly se mohou konat téměř kdekoli. Historické husitské slavnosti v autentickém prostředí může nabídnout málo měst a Tábor navždy zůstane jediným městem na světě, které husité založili. Věřím, že po odeznění koronavirové krize se slavnosti vrátí k heslu, které jim bylo dáno do vínku: „Potkat se, poznat se, porozumět si.“



Ing. Jiří Fišer

starosta města v letech 2010–2018

Víte, když převezmete zodpovědnost za společensko-historický festival, který má návštěvnost kolem 20 000 lidí a vysokou prestiž, nemá smysl něco dramaticky měnit. A tak jsem dost poslouchal rady mainstreamové, jakkoliv jsem spíše konzumentem okrajových žánrů.

A také jsem vycházel z poznání, že kulturní dramaturgie byla léta založena vyváženě a kvalitně Lenkou Horejskovou a stejně tak jsem vnímal nezpochybnitelně profesionální rukopis „historična“ agentury A.R.G.O. a Petra Núska. Bylo na čem stavět.

„Táborky“ jsou ovšem pro vedení města také nervy a pořádný díl zodpovědnosti. Páteční večerní pochodňový průvod s živými koňmi a otevřenými ohni, akusticky a divadelně náročný zahajovací ceremoniál s řadou rizik a také tehdejší ohňostroj uprostřed města... Až kolem půlnoci se celému organizačnímu týmu vždy trochu ulevilo.

Jakkoliv si o tom lidé myslí všechno možné i nemožné, také společenská stránka akce je náročná. Nezanedbat nikoho z hostů, zejména zahraničních, dodržet protokol vystupování politických špiček, stejně tak věnovat čas dobrovolníkům a pomocníkům stojícím v pozadí, hlídat si outfit a zásadně nepít panáky. Ano, i to byly pro mne „Táborky“.

Perlička – zážitek: Jak by mne v roce 1982 na jednom z posledních koncertů Pražského výběru v Kaplici před jeho zákazem napadlo, že budu jednou v roli starosty s touto kapelou podepisovat smlouvu o vystoupení na táborském městském festivalu?!

Sumárně: „Táborky“ jsem nikdy nevnímal jako nějakou „posvátnou krávu“, ale právě jako příležitost k setkávání, tak jak mají v názvu. Byla to možnost – zejména v období výročí Koncilu 2014 až 2018 – se

setkat s osobnostmi kulturní, akademické i církevní sféry, stejně jako s lidmi mimo záři ramp, ale také skvělými a zajímavými.

Jsem za to vděčný.





Ing. Jan Mrzena

vedoucí Odboru školství a kultury v letech 1991–1996,
předseda Nadačního fondu Táborská setkání

Věděli jsme, co chceme. Po třiceti letech je evidentní, že jsme na to šli správně.

Popisovat atmosféru v Táboře a na radnici v první polovině devadesát let by vydalo na samostatnou knihu. Byla to doba plná pozitivní energie, ochoty a kreativity. To se projevovalo i v neskutečném respektu mezi politickým vedením města a odborníky, kteří svému městu věnovali na oltář nejen nápady, ale i čas a práci. Strategie rozvoje města vznikala pod tlakem a za pochodu. Tábor měl štěstí - bylo zaděláno na rozvoj ve všech oblastech. Zásadním bodem se stal festival Táborská setkání.

Kdo tenkrát s tím nápadem přišel? Tak ta otázka nestojí, bylo nás několik. Táborská setkání měla být od počátku fenoménem, na kterém se dá stavět. Nešlo „jen“ o konkrétní program v sobotu odpoledne. Chtěli jsme postavit na nohy kulturní kreativní odvětví (řečeno dnešní hantýrkou), které Táboráky ubezpečí, že žijí ve městě, kde stojí za to žít. Odvětví, které otevře městské brány návštěvníkům, které dá život mrtvým lokalitám, které akceleroje i rozvoj infrastruktury v širším smyslu. Zásadní pro nás byly také otázky historické identity Tábora, jejíž podstata spočívá především v duchovním kontextu.

Establovali jsme European Heritage Days (Dny evropského dědictví), hledali jsme atraktivní místa i objekty v historickém jádru, vybírali konkrétní historické události a přemýšleli, jak je odvyprávět. Zvali jsme do husitského Tábora přátele z měst, která s husitstvím souvisela (většinou je husiti ve své době srovnali se zemí), dali jsme impuls k ekumenickým bohoslužbám. Řešili jsme, jak produkovat autentický festival, který se dostane Táborákům pod kůži, který bude mimořádný v kontextu

festivalů a městských slavností u nás i v zahraničí...

Tehdy mělo politické vedení města útlou sestavu – starosta a dva místostarostové. Tři osobnosti, které táhly za jeden provaz. Jiří Vaniček, Jana Jeřábková a Jiří Návára. Stáli u založení festivalu. Každý přinesl do vlnku vlastní osobitou část. Zásadním motorem byl Jiří Návára. Měl vizi i naléhavou přesvědčivost. Výjimečný manažer s velkou odvahou, tahem na branku, ale i ochotou naslouchat. Vedle Táborských setkání zorganizoval mimo jiné i legendární „Cestu po stopách mistra Jana Husa do Kostnice“ (1995).

Na vzniku Táborských setkání se podílelo mnoho lidí, například z Husitského muzea – ředitel Miloš Drda, originální výtvarník Petr Brátka a především renesanční Bohumil Smrčka (byl v té době i táborským radním). Zásadní byla invence výjimečné české fotografky Marie Šechtlové a její dcery Marie Michaely, ale i šéfa archivu Rudolfa Tecla. Své všestranné know how uplatnilo tábořské divadlo – především ředitel Karel Daňhel a dramaturg Marcel Kříž. Mnoho zkušeností přinesl přední český tenorista ve výslužbě Dalibor Novotný... Postupně se přidávaly další tábořské osobnosti a instituce – spontánně, s báječnými nápady.

Oživilou historii postavil Petr Nůsek. Počínaje pátečním příchodem husitů na Tábor přes středověký trh, oživlá zákoutí Starého Města, až po denní či noční show skupin historického šermu. Všechno jsme šli Táboru na míru, všechno tu více, tu méně souviselo s historií města. Díky Petru Nůskovi jsme měli na „Táborkách“ i zajímavé šermíře ze zahraničí, které jinde v České republice nikdo nemohl vidět. I díky němu mohli Táborští v roce 1995 putovat po stopách mistra Jana Husa až do Kostnice.

Měl jsem šťastnou ruku na lidi v nejužším týmu. Lenka Horejsková, Irena Grulichová, Marcela Drdová, Jana Nováková, Jana Stránská, Ilona Radoňová, Aleš Cucko... Na radnici i v městských podnicích jsme rozsvítili báječnou atmosféru, v rozhodujících chvílích nám pomáhali úplně všichni včetně Hany Randové, Františka Dědiče, Jany Borské (budoucí starostové a místostarostka)... Od začátku jsem věděl, že celý svůj profesní život na Táborských setkáních nestrávím. Musel jsem tedy festival i jeho produkci postavit na vlastní nohy. S odstupem času je zřejmé, že to klaplo. Většina mých kolegů u „Táborek“ zůstala další dlouhá desetiletí, někteří dodnes.

Táborská setkání v roce 1992 považují spíš za nultý ročník. Testovali jsme možnosti Starého Města a možnosti jejich kreativního využití. Otevřeli jsme několik zásadních staveb, které čekaly na svou rekonstrukci – například prostory hradu, kde měl být obrovský klub SSM, tábořskou Střelnici a kostel Narození Panny Marie v sousedství augustiniánského kláštera. Zájem Táboráků nás ohromil. Tisíce lidí všeho věku chodily se svačinami v batohu po Starém Městě a užívaly si příjemné chvíle babího léta o druhém zářijovém víkendů. Pro další ročník festivalu jsem musel postavit produkční tým. Tehdy přišla i Lenka Horejsková (po mém odchodu z radnice vedoucí Odboru kultury a cestovního ruchu, později tábořská místostarostka). Táborskými setkáními naplno žila přes dvacet let. Její zásluhou festival žil i rostl, program nadchl a i přes meteorologické vrtochy se „Táborky“ staly skutečným svátkem Táboráků. Návštěvnost se šplhala ke 30 tisícům.

Táborská setkání ovlivnila vznik kroužků historického šermu ve městě, další soubory, spolky i individuality měly zájem chodit do sobotního průvodu v historickém oblečení, ale i na obyčejnou procházku po Starém městě. Vzniklo několik výtvarných soutěží, tematických výstav i performancí. Lidé si zvykli, že přirozeným centrem významných událostí je Žižkovo náměstí, které doznalo zásadního oživení. Investice postupně tekly i do náměstí Mikuláše z Husi. Došlo ke zdařilé rekonstrukci Tržního náměstí a atraktivních hradeb v sousedství. Poté, co jsme inscenovali velkou noční ohňovou bitvu pod hradbami u Tisemnického potoka, bylo jasné, že dojde k revitalizaci celého údolí (vznikla autentická rekreační městská zóna).

Zásadním bodem na tábořské mapě se stal Housův mlýn pro domácí i zahraniční návštěvníky, kteří hledají speciální zážitky z historie, ale třeba i faníři záklisí velkých filmových produkcí. Festival postrčil i instalaci orientačního systému, výstavbu parkovišť v centru města, ale také vznik Galerie 140, Galerie U Radnice, atd.

Málo se dnes ví, že Táborská setkání urychlila vznik městské vlajky. Tábor sice měl od dob císaře Zikmunda městský znak, ale vlajku nikoliv. Společně s výtvarníkem Petrem Brátkou jsme řešili historické a duchovní kořeny města a jejich možnou vexilologickou podobu. Po schválení městskou radou a PČR jsme vlajku Tábora (a tím i symbolické barvy města) oficiálně představili při zahájení Táborských setkání v roce 1995. Autorem vlajky je Petr Brátka.

V roce 2020 Táborská setkání zdecimoval Covid-19. Zbylo několik oživlých lokalit a z celého festivalu si nejvíc pamatují vinobraní na Kotnově. Trochu smutný pohled na festival, který jsem zakládal. Chtěl bych proto „Táborkám“ popřát, aby je v dalších letech neničily ani pandemie virové, ani volební. Vnímám je jako živý odkaz báječného začátku devadesát let, ale i jako odkaz středověkého kvasu spojeného s dramatickou etapou evropských dějin krvavého zápasu o církevní reformaci. Moment vzniku Tábora nevyvanul ani po 600 letech. Proto chci festivalu popřát návrat ke kořenům. Táborským setkáním ať se daří. Táborská setkání ať se (hlavně Táborákům) líbí!

Závěrem chci moc a moc poděkovat všem partnerům i kolegům (ať už jsem je tady zmínil nebo se na jejich jména v daném prostoru nedostalo), se kterými jsme se na Táborských setkáních v dobrém i zlém potkávali. Skvělá doba, fantastická akce, báječné vzpomínky. Zvláštní poděkování patří těm, kteří na nás dnes už shovívavě shlíží z tábořského nebe. Bylo mi ctí, přátelé!





Ing. Lenka Horejsková

vedoucí Odboru kultury a cestovního ruchu v letech 1996–2010,
místostarostka města v letech 2010–2014

Táborská setkání prodlužují pocit, že léto ještě neskončilo

Největší historický festival v našem regionu nese ve svém názvu slovo setkání. Pro mě osobně to má přímo symbolický význam. Na více než dvacetileté cestě při jeho organizaci a řízení jsem měla tu čest setkat se a spolupracovat se spoustou skvělých lidí. A tak bych svůj příspěvek chtěla věnovat jako poděkování především jim, lidem, bez nichž by Táborská setkání nemohla vyrůst a stát se akcí, na kterou se těší nejen Táboračci, ale i návštěvníci z celé republiky a zahraničí.

Když mi jeden kamarád řekl, že „Táborky“ jsou takové moje třetí dítě. Trochu to tak je. Kdyby se sečetl čas, který jsem věnovala svým dětem, a čas, který jsem věnovala „Táborkám“, kdo ví, jestli by děti nezustaly ošizeny... Nebyla jsem u zrodu festivalu, to „dítě“ jsem spíše vychovávala. V roce 1992 jsem na městě nepracovala. Prvního ročníku jsem se zúčastnila v roce 1993. Tehdejší vedoucí Odboru školství a kultury Jan Mrzena mi jako brigádníkovi svěřil úkol řídit infocentrum pro účastníky festivalu, a tak mě vlastně k „Táborkám“ přivedl. Pracovali tam studenti, kteří se starali o návštěvníky ze zahraničních měst. Poskytovali jsme informace pro účinkující. Tam jsem také poprvé potkala Petra Nůska, který zásadně ovlivnil podobu festivalu.

Tehdy jsem netušila, že v dalších letech budu jako pracovnice odboru festival organizovat a od roku 1996 jako vedoucí nového Odboru kultury a cestovního ruchu i řídit. Táborská setkání jsem měla v popisu práce i později jako místostarostka města. Připravovala jsem celkovou dramaturgii, kulturní program na jednotlivých scénách a koordinovala spolupráci všech složek, které Táborská

setkání zabezpečovaly a samozřejmě i sháněla finance. Řadu let jsem stála v čele přípravného výboru, což byla pracovní skupina složená z lidí z města, z různých organizací a dobrovolníků. Léta jsem také byla předsedkyní nadace Město Tábor - Táborská setkání. Nadace vznikla s cílem shromažďovat finanční prostředky pro realizaci festivalu, a to zejména od partnerů z podnikatelské sféry.

Ale teď již k prvnímu poděkování, to míří ke kolegyním z Odboru kultury a cestovního ruchu, z nichž bych ráda jmenovala alespoň ty, které se mnou byly přímo u počátků festivalu. Především Marcelu Drdovou, která postupně převzala jeden z nejtěžších úseků - technické a organizační zabezpečení počínající sháněním brigádníků, přes přípravu například dopravních opatření až k závěrečnému úklidu. Janě Novákové, která každý rok bezvadně zajišťuje náplň Dětského ráje v Holečkových sadech i zázemí pro účinkující. A jmenovat musím ještě alespoň Janu Farovou, která se stará o ubytování a stravování a návštěvníků z partnerských měst i naši první výtvarnici Janu Stránskou, bez níž by nevznikla kostyměrna, výzdoba města a řada důležitých propagačních materiálů, či Ilonu Radoňovou, která bedlivě hlídala celé účetnictví. Díky patří i všem dalším, kteří postupně přicházeli do týmu a přebírali narůstající agendu. Ač se na organizaci festivalu podílely i jiné odbory, odbor kultury byl vždy epicentrem.

Z mých kolegů na úradě bych ráda jmenovitě poděkovala alespoň Vladimíru Helmovi, vedoucímu Odboru vnitřních věcí, který zajišťoval výběr vstupného, či Romanu Krausovi z odboru financí, který se staral o to, aby návštěvníci měli pestrou nabídku občerstvení. Do organizace festivalu byl zapojen i sekretariát

starosty, finanční odbor a další. Ať se na mě nezlobí všichni ostatní, které nemohu vyjmenovat...

Šťastné bylo to, že se část práce svěřila lidem z města a dalších organizací, a další část, ta profesionálně náročnější, agenturám. Tady je třeba naprvím místě zmínit Petra Nůska a jeho agenturu A.R.G.O., která léta zajišťovala historično. Petr spolu se svobodným šermířským mistrem Peterem Kozou vytvářeli přímo pro Tábor originální scénáře. Majitel agentury Zvuk Petr Přívozník, který léta zabezpečoval ozvučení festivalu, zase přicházel s nápady na vylepšení programu po technické stránce. Zásadní je, že se vždy sešel tým, který festivalem žil. Někteří to měli nad rámec své práce, jiní jako svou profesi.

Má velká poklona patří klukům z Technických služeb Tábor, zejména oběma Pepům Koudelkovým, kteří pro nás udělali první poslední, někdy to byla doslova kouzla. Před třiceti lety nebyly technické možnosti jako dnes, spoustu věcí jsme dělali na koleně. Vzpomínám si, jak jednou přišel Petr Nůsek, že úvodní ceremoniál uděláme na husitském voze, jenže bylo třeba vymyslet k vozu schody. Šla jsem do jedné místní firmy, jestli by nám takové schody jako sponzorský dar nevyrobila a povedlo se. Bez nadšení, kdy lidé dělali spoustu věcí nad své povinnosti, by nic nevzniklo.

Poděkování doslova na druhou míří k partnerům Táborských setkání. Když festival vznikal, byla představa, že na financování by se z jedné třetiny podílelo město, z jedné třetiny partneři a z jedné třetiny vstupné. Město dávalo nejdříve 150 a pak řadu let 500 tisíc korun. Ze vstupného, od partnerů a na dotacích se podařilo získat další finance, aby festival mohl růst. Musím vyslechnout poklonu všem firmám, převážně táborským i nadregionálním, které festivalu zůstaly věrné za všech okolností. Byli to právě podnikatelé, kteří nás organizátory podpořili i ve chvílích, kdy se odpůrci festivalu navlékali do zbroje. Dnes si firmy do Tábora zvou v době festivalu své obchodní partnery a ukazují jim, jak je město nádherné a vnímají „Táborky“ jako dobrou příležitost k propagaci. Ale nebylo vždy jednoduché je pro partnerství získat. Neposílali jsme jen nějaký dopis, ale poctivě jsme firmy obcházeli, vysvětlovali, co festival představuje. Na základě vzájemné důvěry se pak dostavila spolupráce. Podpora partnerů byla zásadní, stejně tak návštěvníků, kteří zaplatili vstupné.

Na tom, že se z malé městské slavnosti stal mezinárodní husitský festival, o kterém jsme hovořili jako o největším v Evropě, měla velký podíl účast agentury A.R.G.O. Slova uznání jsme sklízeli od zahraničních delegací. Třeba v Německu se takové festivaly

také konají, ale partneři říkali, že v menším měřítku. To byl hezký pocit. Navzájem jsme se inspirovali, v počátku my od nich, později i oni od nás. U agentury A.R.G.O. bylo důležité, že jsme vybrali někoho, kdo tvořil program pro Tábor na míru, že to nebyla firma, která stejný program nabízela ve více městech. Petr Nůsek občas přicházel s nápady, s nadsázkou řečeno se vzdušnými zámkami, a já jsem byla ten, kdo je musel posadit do reality. Vždy jsme se snažili vymyslet něco nového, originálního. Na festivalu není nejnáročnější pozvat kapely a poskládat program, to bylo spíše potěšení, které člověk mohl dělat doma po večerech, složitější je dát dohromady organizační a technické zázemí a samozřejmě finance. Pro diváka je to leckdy neviditelné, pro organizátory je to obrovský kus práce. Pro všechny jsme připravovali organizační noty, podle kterých se pak jelo. Byly to hodiny vymýšlení, domlouvání, nervů. Ale ta radost, když to klaplo a lidi se bavili, stála za to.

Chci také poděkovat dobrovolným hasičům, kteří asistovali u průvodů a ohňostroje na náměstí. Udělat tak velký ohňostroj uprostřed města, to byla neskutečná „facha“. Musím vzpomenout autora ohňostrojů Petra Buriana, který, tuším roku 2009, přišel s nápadem vytvořit videomapping. Tehdy to byla novinka a moc se ještě nedělala. Opět to byl program, který byl vytvořen přímo pro Tábor, tehdy jako pozdrav našim partnerským městům. Nesmím opomenout význam studentů, brigádníků, výběrčích vstupného a dalších desítek dobrovolníků.

Za zmínku stojí propagace, bez níž se žádná kulturní akce neobejde. Měli jsme štěstí na šikovné grafiky i fotografie, spolupracovali jsme s českobudějovickou agenturou eF Františka Nárovce a později s grafikem Gustavem Fífkou, který sídlí v Táboře. Plakáty měly jednotný vizuální styl, na první pohled bylo vidět, že se jedná o plakát Táborských setkání. Byl to nápad jednoho ze zakladatelů festivalu Jiřího Návary, že plakát musí být unikátní. Společně s Petrem Nůskem jsme pak vymýšleli a fotili různá témata. Lidé se oblékli do kostýmů, účastnilo se i vedení města. Mnohokrát jsem si jela na celostátní soutěž pro cenu za plakáty Táborských setkání, které byly dávány za vzor.

Festival Táborská setkání není jen kulturní událost, ale je to i produkt, který přináší městu a místním podnikatelům peníze. Někteří obyvatelé Starého Města festival moc rádi nemají, protože jim naruší na několik dní jejich poklid. Myslím si ale, že pozitiva převažují. Jeden hostinský mi říkal, že to, co vydělá o Táborkách, jinak vydělává celý měsíc. Také bych chtěla zmínit, že řada lidí z počátku festivalu nefandila,

nebo o nich měla jinou představu, byly to leckdy tvrdé útoky, někdy politicky motivované, ale nakonec se z řady kritiků stali i přátelé festivalu. I to je důkaz, že jsme šli správným směrem a poděkování v tomto ohledu náleží všem členům vedení města, kteří za Táborskými setkáními stojí a pomáhali jejich růstu.

Táborská setkání prodlužují turistickou sezonu, prodlužují pocit, že léto ještě neskončilo. Festival pro mě vždy byl obrovským množstvím inspirujících setkání a rozhovorů s lidmi. Jsem nesmírně ráda, že jsem tu dlouhou cestu mohla s nimi projít. Doufám, že ve stejném duchu budou Táborská setkání pokračovat.

Závěrem jedno osobní poděkování posílám tam nahoru mé mamince a otčímovi, kteří mi každý rok po dobu příprav i konání festivalu hlídali děti. Bez jejich pomoci bych se neobešla. A druhé svým dvěma synům, kteří měli pro mou práci vždy pochopení.



1997



2000

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

TÁBOR MEETINGS ♦ TÁBORER TREFFEN ♦ LES RENCONTRES DE TÁBOR

Pochodňový průvod městem, ohňostroje, středověké tržičky, šermířské souboje a klání, historická bitva (předvádí agentura A.R.G.O. - Ars gladiatoria), staročeský jarmark, slavnostní průvod městem, vystoupení českých a zahraničních souborů, pouliční divadlo, ekumenická bohoslužba, dětský ráj, hry a soutěže pro malé i velké. - HLAVNÍ POŘADATEL FESTIVALU - MĚSTO TÁBOR

8.-10.9. 2000



2.místo v soutěži propagačních materiálů „Tourpropag 2001“ v kategorii PLAKÁT – Táborská setkání 2000

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

TÁBOR MEETINGS ♦ TÄBORER BEGEGNUNGEN ♦ LES RENCONTRES DE TÁBOR

Pochodňový průvod městem, ohňostroj, středověké tržiště, šermířské souboje a klání (agentura A.R.G.O.), staročeský jarmark, slavnostní průvod městem, vystoupení českých a zahraničních souborů, pouliční divadlo, středověké hry, dětský ráj, hry a soutěže pro malé i velké, Den otevřených dveří památek
HLAVNÍ POŘADATEL - Město Tábor a Nadační fond Město Tábor - TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

14. - 16.9. 2007



2.místo v soutěži propagačních materiálů „Tourpropag 2008“ v kategorii PLAKÁT

12. - 14.9. 2008



Pochodňový průvod městem
Středověké tržiště
Šermířské souboje
Rytířský turnaj
Středověké hry
(historické aktivity zajišťuje agentura A.R.G.O.)

Ohňostroj
Staročeské jarmarky
Slavnostní průvod městem
Vystoupení českých
a zahraničních souborů
Dětský ráj - hry a soutěže
pro malé i velké
Den otevřených dveří památek

MĚSTO TÁBOR
A NADAČNÍ FOND MĚSTO TÁBOR – TÁBORSKÁ SETKÁNÍ POŘADAJÍ

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

TÁBOR MEETINGS | TÄBORER BEGEGNUNGEN | LES RENCONTRES DE TÁBOR

2.místo v soutěži propagačních materiálů „Tourpropag 2009“ v kategorii PLAKÁT

MĚSTO TÁBOR A NADAČNÍ FOND MĚSTO TÁBOR - TÁBORSKÁ SETKÁNÍ POŘADAJÍ

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ



2010
10. - 12. 9.

TABOR MEETINGS
TABORER BEGEGNUNGEN
LES RENCONTRES DE TABOR

POCHODNÝ PRŮVOD MĚSTEM

STŘEDOVĚKÉ TRŽIŠTĚ / ŠERMÍRSKÉ SOUBOJE / RYTÍRSKÝ TURNAJ

STŘEDOVĚKÉ HRY (HISTORICKÉ AKTIVITY ZAJIŠTUJE AGENTURA A.R.G.O.)

OHNOSTROJ / STAROČESKÉ JARMARKY / SLAVNOSTNÍ PRŮVOD MĚSTEM

VYSTOUPENÍ ČESKÝCH A ZAHRA NIČNÍCH SOUBORŮ

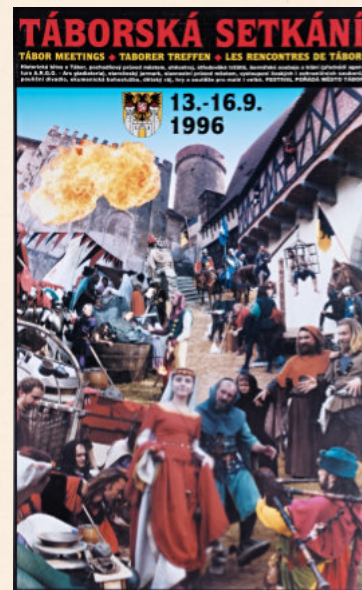
DĚTSKÝ RÁJ - HRY A SOUTĚŽE PRO MALÉ I VELKÉ

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ PAMÁTEK



TÁBORSKÁ SETKÁNÍ
10. - 12. ZÁŘÍ 1993

HISTORICKÝ KOSTYMOVÝ PRŮVOD - HISTORICKÝ TRH
- RYTÍRSKÉ TURNAJE - HUDEBNÍ PŘEDSTAVENÍ
- VYSTAVY - EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA
- POPULÁRNÍ PŘEDNÁŠKY - STŘEDOVĚKÁ KUCHYŇE



TÁBORSKÁ SETKÁNÍ
TABOR MEETINGS • TABORER TREFFEN • LES RENCONTRES DE TABOR

13.-16.9. 1996



TÁBORSKÁ SETKÁNÍ
TABOR MEETINGS • TABORER TREFFEN • LES RENCONTRES DE TABOR

10. - 12.9. 1999



TÁBORSKÁ SETKÁNÍ
TABOR MEETINGS • TABORER TREFFEN • LES RENCONTRES DE TABOR

12.-14.9. 2003

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ
TÁBOR MEETINGS • TÄBORER TREFFEN • LES RENCONTRES DE TÁBOR
 Festival Táborská setkání, taborska priredba, táborer treffen, les rencontres de tábor
 Hlavní pořadatel: Město Tábor a Nadační fond Město Tábor - TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

9.-11.9. 2005

MĚSTO TÁBOR A NADAČNÍ FOND MĚSTO TÁBOR - TÁBORSKÁ SETKÁNÍ POŘADAJÍ

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

11. - 13. 9. 2009

ZL. VÝROČÍ PARTNERSTVÍ MĚST TÁBOR A HORNŠTADT

TÁBOR MEETINGS | TÄBORER BEGEGNUNGEN | LES RENCONTRES DE TÁBOR
 POKROKOVÝ PRŮVOD | OHROSTROJ | STŘEDOVĚKÝ TRH | BYTŘICKÝ TURNAJ | HISTORICKÉ HRY | STAROBŮVNÍ JARMARK | KUCHYŇSKÝ PRŮVOD | HĚŘTŮV RÁJ | INY EVROPSKÝMI MĚSTY

Koncerty:
DAVID KOLLER - PRAŽSKÝ VYBĚR
MONKEY BUSINESS - PESHATA a další

Město Tábor a Nadační fond Město Tábor - Táborská setkání pořádají

Táborská setkání **13.-15. 9. 2013**

POKROKOVÝ PRŮVOD | OHROSTROJ | STŘEDOVĚKÝ TRH | BYTŘICKÝ TURNAJ | HISTORICKÉ HRY | STAROBŮVNÍ JARMARK | KUCHYŇSKÝ PRŮVOD | HĚŘTŮV RÁJ | INY EVROPSKÝMI MĚSTY

Koncerty:
DAVID KOLLER - PRAŽSKÝ VYBĚR
MONKEY BUSINESS - PESHATA a další

14. - 16. 9. 2018

Táborská setkání

DAVID KOLLER - MŇAGA A ŽŮRP • BARBORA POLÁKOVÁ - NO NAME

Město Tábor a Nadační fond Město Tábor - Táborská setkání pořádají

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

2011
9.-11.9.
 Tábor Meetings
 Taborer Begegnungen
 Les Rencontres de Tábor

Město Tábor a Nadační fond Město Tábor - Táborská setkání pořádají

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ
2012

14.-16.9.

Tábor Meetings
 Taborer Begegnungen
 Les Rencontres de Tábor

TÁBORSKÁ SETKÁNÍ
11.-13. září 2020

VITŮV ŽELEZNA

femesné tržiště • staročeský jarmark • hudební scény
 stezka malého pračete • ulička neřestí • teen zóna

www.taborskasetkani.eu

30. TÁBORSKÁ SETKÁNÍ
 mezinárodní historický festival

10.-12. září 2021

TRŽIŠTĚ • DĚTSKÝ PLÁČEK • ULIČKA PODEVĚTÍM
 STEZKA MALÉHO PRAČETE • TEEN ZÓNA • OHROSTROJ
 HRADIŠTAN • JIŘÍ PAVLICA • ANETA LANGEROVÁ • DASHA

taborskasetkani.eu

ANKETA

Co pro Vás znamenají Táborská setkání?



Jan Míka – FILMOFON, režisér, animátor

Táborská setkání mají velmi výstižný název. Slavnostní zahájení, průvody, trhy, představení, koncerty - pro mě osobně to vše vytváří především příležitost se alespoň jednou za rok setkat s lidmi, se kterými se běžně nevidám. Baví mě procházet městem a nahodile potkávat známé, které také festival přilákal. V tom osobně spatřuji největší smysl celé akce. Díky velkým Táborským setkáním se odehrávají důležitější malá táborská setkání.



Karolína Berková, mezzosopranistka, operní pěvkyně

Táborská setkání vnímám už od svých studijních let. Z Konzervatoře v Českých Budějovicích jsem domů do Tábora jezdila na sobotu, neděli. Nevím už, který rok jsem zažila svůj první ročník. Moc se mi líbilo, jak se město vrátilo v atmosféře do dávných let. Mezi mé nejoblíbenější části programu patří staročeký a středověký trh. Průvod městem i s partnerskými městy mě často dojal. A když jsem v roce 2006 jako novopečená maminka šestitýdenního syna zpívala na náměstí silnou píseň Ktož jsú boží bojovníci, byla jsem hrdá na to, že jsem se v Táboře narodila. Jsem patriot.



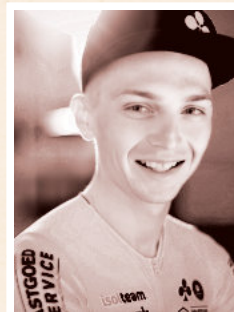
Kristian Kodet, malíř

Jsem srdcem Jihočech, i když jsem se narodil v Praze. Můj otec, kterému nebyl dovolen ateliér v Praze, si v roce 1953 koupil chalupu blízko Tábora, kde si vybudoval ateliér ze stodoly (zde také vytvořil sochu Lužnice, která je ve sbírkách Národní galerie). Táborsko patřilo k mému mládí, kde jsem vyrůstal, chodil půl roku do místní školy zlepšovat si vysvědčení, a kde jsem začínal i s malováním. Uběhly léta studií, emigrace, přišel návrat, a tak jsem opět zakotvil v jižních Čechách nedaleko Tábora. Moje první návštěva Táborských setkání byla v roce 2001, kdy jsem začal budovat muzeum tří generací Kodetů v Táboře. Byl jsem nadchnut atmosférou slavností, nočním pochodem městem za hřmění bubnů, atrakcemi, které připomínaly dobu středověku a husitské doby. Každoročně jsme zvali všechny známé, aby se na táborské slavnosti přijeli podívat. A každoročně slavnosti od té doby navštěvuji a těším se i na ty letošní, těším se, že opět projde za zvuku bubnů středověký průvod v čele s Janem Žižkou tmavým Tábořem a také na atrakce s nimi spojené. Ještě dodatek: největší mohyla Jana Žižky ve střední Evropě u Sudoměře je dílo mého dědečka, sochaře Emanuela Kodeta.



Martin Svatek, šéfkuchař Hotelu Nautilus, člen kuchařského národního týmu ČR

Jsem Táborák a jsem rád, že myšlenka setkávání na slavnostech města vznikla. Setkání lidí z celého světa je úžasné. Těším se, že v září za mnou přijede mnoho báječných lidí a že se vzájemně můžeme v lidské a přátelské atmosféře užít.



Michael Boroš, cyklokrošař

Táborská setkání jsou pro mě slavnost, na kterou můžeme být pyšní. Bez tohoto festivalu si Tábor již ani nedokážu představit. Vždy se rád podívám na průvod v dobových kostýmech, ochutnám staročeskou kuchyni a podívám se na šermířské souboje. Pravidelně se jezdí zúčastnit přátelé z různých koutů Čech a také ze zahraničí.



Martin Šonka, mistr světa letecké akrobacie letecké série Red Bull Air Race

Táborská setkání jsou skvělá příležitost užít si našeho krásného města jak přes den, kdy na každém kroku je něco k vidění, nebo večer na náměstí při nějakém koncertu. „Táborky“ mají fantastickou atmosféru a díky nim mám výbornou příležitost vyvést děti ven a chytře jim vyprávět o historické výzbroji, řemeslech apod.



2007



2009



2012



2013



2010



2011



2014



2015



2016



2017



2018



2019



Více fotografií najdete na
www.taborskasetkani.eu

Foto titulní strana: Zdeněk Prchlík, Toulava, Agentura A.R.G.O. Petr Nůsek



30
— 30 let existence —
TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

30
— 30 let existence —
TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

30
— 30 let existence —
TÁBORSKÁ SETKÁNÍ

P
RESERVE